

[Ole Bjørn Kraft.]

Den blev udsendt den 3. Oktober. Den var ikke færdig fra Ministerens Haand, da Krisedagene satte ind, og det var Aarsagen til, at den ikke kunde udsendes. Man vilde gerne give det Udseende af, at den var i Orden; men den var det ikke, den skulde laves om, Oplaget var ikke trykt. Først da det hele var forbi, kunde denne Pjece blive sendt ud, skønt alle sagkyndige er enige om, at det grundlæggende i Beskyttelsen mod Luftangreb er, at Befolkningen er orienteret. For hvis den ikke ved, hvad den skal foretage sig, bryder Panikken ud, saa finder det store Sammenbrud Sted; er den derimod orienteret, oplyst, ved, hvad den skal foretage sig, ved, at Hjælpemandskabet er i Orden, saa optræder den med Ro og Værdighed. Det har vi set i Udlandet, og det vilde vi ogsaa se her.

Derfor er det maaske den allergroveste og største Fejl, Ministeren har begaaet, at han ikke i Tide sørgede for den Oplysning, som kunde have været udsendt, ikke blot før vi fik den sidste Lov, ikke blot i 1938, ikke blot i 1937, men som i Virkeligheden kunde være givet allerede i 1936. Det Ansvar kan Ministeren ikke skubbe fra sig ved at sige, at han har jo nu givet Ordre til de forskellige Myndigheder om, hvad de skulde foretage sig.

Ja, Ministeren bad den 28. September Luftværnsforeningen om at uddanne Husvakter og udsendte Vejledning til Hospitalerne den 23. September. Er nu denne Vejledning til Hospitalerne noget, som man ikke vidste Spor om før den 23. September? Der er ingen, der vil benægte, at denne Vejledning kunde være skrevet for Maaneder siden og udsendt for Maaneder siden; men den blev fremskaffet i Huj og Hast og udsendt i Huj og Hast til Hospitalerne, som fik den i Hænde omkring den 23.—24. September.

Saa siger Ministeren, at hvor der var Handlekraft, der har man benyttet sig af denne Instruks. Det er en tarvelig Udtalelse af Indenrigsminister Dahlgaard, for dermed vil han altsaa sige, at naar der ikke er sket noget rundt omkring paa Hospitalerne i den ene eller den anden Retning i de Dage, er det, fordi de Folk ikke har haft Handlekraft, ikke har været dygtige. Og det siger den Minister, som selv har vist en saadan Mangel paa Handlekraft, som Indenrigsminister Dahlgaard har vist, samtidig med at han ved, at Forudsætningerne for at handle ikke er til Stede, fordi Ministeriet ikke i Tide har givet Vejledning, ikke har anskaffet

Materiale eller i det hele taget gjort det muligt for Lederne af vore Hospitaler og Sygehuse at handle. Det skal ikke forblive uimodsagt. Og det samme kan man sige om megen anden Vejledning, som i Huj og Hast udsendtes i de Dage. Ministeren søger nu at lægge Ansvaret over paa sine undergivne Myndigheder, men naar han ikke har givet dem Mulighed for at anskaffe Materiale, ikke har vejledet dem, ikke har foretaget den Uddannelse, som skulde foretages, saa er det lige stift nok, at den ansvarlige Minister søger paa den Maade at dække sig.

Jeg har her foran mig et Brev fra en navngiven Overlæge. Han har givet mig Tilladelse til at nævne sit Navn — det er Overlæge Fenger ved Hjørring Amts og Bys Sygehus. Han har givet mig et Brev, hvori han giver en Skildring af den Situation, i hvilken Hospitalerne og Sygehuse befandt sig netop paa Basis af det Cirkulære af 23. September, som Indenrigsministeren omtalte. Lad mig lige nævne, at Overlægen tidligere gennem Aarene har forsøgt at træffe Foranstaltninger. Han har lige fra 1936 været vaagen over for dette Spørgsmaal, maaske mere vaagen end mange Kolleger. Han har bl. a. henvendt sig til Hjørring Politimester og spurgt, om han ikke kunde træffe Mørklægningsforanstaltninger for Hjørring Sygehus. Det var i og for sig ikke unaturligt. Hjørring er, som bekendt, et centralt Sted i Vendsyssel, men desuden ligger Hærens Arsenal der. Det er altsaa en By, som i givet Tilfælde kan blive udsat for store Farer og maa formodes at kunne blive udsat for Luftangreb. Den hører mærkværdigt nok til de Byer, med Hensyn til hvilke der foreløbig slet ikke var truffet nogen Afgørelse, men lad det være, hvad det være vil. Politimesteren svarer Overlægen, at han har Instruks om ikke at foretage noget som helst, før han faar Besked fra Ministeren, og det ved vi jo, at Besked fra Ministeren faar Politimesteren i Hjørring ikke.

Saa kommer da disse Krisedage, og saa kommer Ministerens Cirkulære, hvorom han siger, at de, der viste Handlekraft, skulde nok gennemføre disse Foranstaltninger. Inspektøren for Sygehuset var i København, men saa snart han fik Besked om Cirkulæret, gjorde han alt, hvad der stod i hans Magt for at gennemføre disse Instruks. Hvilke Oplevelser havde han da? Jeg haaber, jeg har Formandens Tilladelse til et Citat:

„Angaaende Instruksen om Mørklægning henvendte Inspektøren sig i Det civile Læftværn og modtog her